

ARCHIV - JO, TO JÁ• KDYBYCH BYLA CHLAP...

Přítelk, 30 květen 2008

Každá z nás si jistě nejednou v životě položila otázku, kdo nebo co jsou to vlastně muži. Teorie se různí, názory se rozcházejí. Mluvíme o mužské, ženské, ba co - dokonce už i hodinu od hodiny. A tak jsem jednoho dne i já přemýšlela o mužích jako o lidském druhu a přesvědčivě krásné i zaškrabávané vzpomínky jsem došla k přesvědčení,

že muži jsou jednou ze dvou skupin označujících sami sebe jako lidi.

Já však vnímám muže jako ohrožený druh, jako etnickou skupinu, která sice není na vymizení, ale u které v důsledku značné degenerace (vznikli mušci z Adama a ženy z tchto potomků dále žijí rozmnožují se na stále stejné modré kouli) upadají některé základní morální, etické a mravní hodnoty. Boj o mužství nejsilnější jedinců už není výsadou bystrého mozku, orliho zraku, pružných a ohebných svalů, ale stále více se přesouvá do oblasti bohatého papírka, známé doktorky na alergologii a nebo jen neexistence svatby. V oblasti rozmnožování je to stejné - místo zdravých zubů a mužského píjma se bere v potaz více naducaná peněženka, přibyt s terasou a kolínská od Davidoffa.

Ne, že bych upřednostovala upoceně zarostlé drsné vonící stoku, to zase velmi ráda se podívám na zdravý exemplář mužského pohlaví, a jestliže narazím na mou oblíbenou vodu po holení hnědé oči, bystrou duši a smysl pro humor, jsem ochotna pustit igelitky s nákupem na zem pod kola projíždějícího tiráku, zapomenout na děti a psa a dát se mu celá, tělem i dušou. Zvláště je tato kombinace se všelijakou nevyskytuje ve správné variantě, vždy chybí jeden z těchto čtyř základních elementů. Přesvědčivě okolnosti (například obdiv k majitelům terénních vozů 4 x 4, dříve obložených chat v lesích s krbem a koženými sedadly) stále více pokukují po pamětníky s Oldtimem Novým a obdivují uhlazené gentlemanství stejně tak jako drsnost, arogance a odvahu westmana, kovboje a zálesáka a odvahu a víru v lepší život světe tch prapůdků osidlujících americký západ.

Jo, to já kdybych byla chlapem, snažila bych se vybojovat dobré jméno a pověst, která přechází svého nositele o dobrých deset mil napřed. Zplodila bych nejméně čtyři syny - pokračovatele rodu a po čase aspoň tři z nich budou mít další další syny, kteří přinesou dál hrdé jméno mého klanu, a ten čtvrtý bude bít za čest, slávu a jméno rodu a samozřejmě zplodí také další další syny, kteří sice neponesou rodové jméno dál do budoucnosti, zato budou světe světe geneticky přecházené vlastnosti, barvou očí a vlasů počinaje a tvarem nosu a tvrdohlavostí koně. Ženy bych lovila na své obrovské drsné ruce, které se stejnou náhou, s jakou hladí ženská hadra, dovedou pochovat i nemluvně.

Jo, já jako chlap, bych se rozhodla přivést do světa katulky neohrožený druh - tedy drsných gentlemanů, kteří dnes již patří k té vymírající odnoži plemene. Zůstalo jich jen pár (ale dost možná je víc, než si myslíme), ti se však vzhledem k módní linii vývoje zdokonalili co se maskování týče a přeměnili v dokonalosti svých mimiků i chameleonů. Díky svému ochrannému zbarvení a dokonalé přizpůsobivosti k okolí se tento zlatý genový fond naštěstí mužů stává stejně tajemným a nedosažitelným jako poklad na Oak Islandu. Jsou tu stále ženy, které tušily, že tyto muži je jenom, jsou, našly se i hledačky, které přeměly na dokonalého muže narazily na méně dokonalé, leč rozpoznatelné "skorodokonalé muže", pár se jich nevzdalo dosud a hledají a hledají... Ale - když už jsou u cíle, tak jim dojdou peníze nebo síly (stejně jako hledačům pokladu na Oak Islandu). Uzněte - není to kruté? Tak jim dráme palce, ať se jednou najdou. Kdy? Snad dnes... snad někdy... snad jindy... snad nikdy? Vodoměrka